אזוי ווי איר וואָלט געקראָגן
א הוספה אין מזומנים

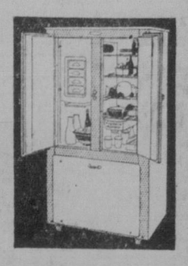

דו׳ וואָלט זיך אייך געוואָלט געפינען עטלאַכע דאָלאַר איבערגעבליבן פון אייער מאָנאַטלאַכן הויז־ווירטשאַפט בודזשעט נאָכדעם ווי אַלע בילס זיינען אָפּגעצאָלט געוואָרן.

איר וועט זיין סופּרייזט ווי לייכט איר קענט דערגרייכן דעם דאָזיקן גליק־לאַכן רעזולטאַט מיט אַ פרידזשידער אין אייער הויז. ווייל פרידזשידער פאַרקערפּערט אין זיך סוצן פון פאַרבעסערונגען און דעפיינענטס וועלכע מאַכן עס דעם אמת׳ן עקאָנאָמישן העפרידזשי־רייטאָר אויף צום באַזיצן און צום באַנוצן.

דער הייזרעיטאָר, צום ביישפּיל, מאַכט עס מעגלאַך פאַר אייך צו קויפן וועריטשעטייבלס אין דיטעג וועגן זיי זיינען זייער ביליק, ווייל דער דאָזיקער פייסבוק־קופּס קאָמפּאַרטמענט האַלט אויף די פראָזקען פרישן און פייכט בין איר זייט באַ־ריים זיי צו פאַרברויכן.

פאַרוואָס זאָלט איר ניט אַריינקומען צו דעם נאָענטסטן פרידזשידער־אייסשטעלונגס־רום און זעען אַ קאָמפּליט רעפּאָר־טאָריישאָן.

FRIGIDAIRE
אַ דזשענעראַל מאָטאָרס ווערט

גרוזדער מאַרד

העכסט אינטערעסאַנטער און שאַנדערד ראָמאַן

(פאַרזעצונג)

— דאָ וואוינט ניט קיין מאַדאַמאָזעל נאַנאַן, אין דעם צימער וואוינט ליידי מאַרלבאָראָ.

— אַ מערקווירדיקער שמייכל האָט זיך געוויזן אויפ׳ן פּראָפעסאָרס ליפּן.

— נאַנאַן ריכטיק, האָט ער געזאָגט. איך וויל זעען ליידי מאַרלבאָראָ.

אין דער מינוט האָט זיך אַ שטימע פון אינוועניק אָפּגערופן.

— וואָס איז? ווער איז דאָרט?

— אַ מאַן וויל ריידן מיט אייך.

— אין דער טיר האָט זיך באַוויזן מאַדאַמאָזעל נאַנאַנס שיינער קאָפּ.

זי האָט שוין באַלד דערקענט דעם פּראָפעסאָר און האָט אויסגערופן:

— ביטע, ביטע, קומט אריין.

דער באַנקיר דזשאָנסאָן איז אַריינגעקומען אין ערשטן צימער. נאַנאַן האָט זיך געוואָרנדעט צו עממאָן און האָט געזאָגט:

— בלייב דאָ, עממאָ, איך האָב וואָס צו רעדן מיט דער הער.

מיט די ווערטער האָט זי אַריינגעפירט דעם פאָלשן פּראָפעסאָר אין אַ צווייטן צימער און האָט פאַרמאַכט די טיר.

— ביטע, ה׳ דזשאָנסאָן, זעצט זיך! האָט נאַנאַן געזאָגט.

— וועט אונז דאָ קיינער ניט שטערן?

— איך האָב פאַרשלאָסן די טיר.

דער באַנקיר האָט אַראָפּגענומען זיינע בריל, האָט אָפּגעטאָמט און האָט זיך אַרומגעקוקט און געפרעגט:

— נו, ווי גייט עס אייך, מאַדאַמאָזעל?

— זייער שלעכט, אָפּשייאַלך.

— וואָס הייסט דאָס? פעלט אייך עפּעס?

— איך קען ניט אויסהאַלטן! איך קען מיט אים ניט לעבן, האָט נאַנאַן אויסגערופן.

— שטייט עס ווירקלאַך אַזוי שלעכט האָט דער באַנקיר געפרעגט.

— איך בעט אייך, באַפרייט מיך פון דעם מענשן.

— און וועגן איך קען עס ניט?

— וועל איך עס טאָן, איך וועל לויז ווערן פון אים.

דער באַנקיר האָט זיך באַטראַכט מיט אַ שמייכל אויף דער נאַנאַן:

— איר זעט ווירקלאַך אויס זייער שלעכט, ליידי מאַרלבאָראָ.

נאַנאַן איז אויפגעשפּרונגען און איז אָפּגעבריטע.

— אום גאָטעס ווילן, רופט מיך ווייניקסטנס ביי מיין איינפאַך נאָמען.

פלאָגט מיך ניט מיט דעם פאַלשן טיטול.

— מיר איז עס גאַנץ רעכט צו רופן אייך נאַנאַן.

— אָבער גרויסער נאָט, ווען וועט שוין טער קאָמעדיע? האָט נאַנאַן געשריען. טער קאָמעדיע? האָט נאַנאַן געשריען.

— איר ווילט שוין אַן ענדע און מיר האַלטן ערשט ביים אָנפאַנג. האָט דער באַנקיר געזאָגט קאַלטבלוטיק.

— דאָן בעט איך אייך, מאַכט אַן ענדע, האָט נאַנאַן אויסגערופן, איך קען עס אויסהאַלטן. איך קען ניט זיין צוגעבונדן צו דעם מענשן.

— מאַדאַמאָזעל נאַנאַן, איר פאַרגעסט וואָס מיר האָבן אַמאָל אָפּגערעדט. איר פאַרגעסט, אַז די לאַנדאַנער פאַליציי זוכט אייך, איר פאַרגעסט אַז איך האָב אייך געדעטעט אין לאַנדאַן פון אַנדערן מאַן און נויט

נאַנאַן האָט פאַרדעקט איר פּנים מיט ביידע הענט און האָט אָנגעהויבן וויינען.

— איר האָט מיך באַטראָגן אין באַשווינדלט, האָט די אומגליקלאַכע פרוי געוויינט, איר האָט מיר דערציילט, אַז איר האָט געהאַט אַ מאַנטער.

— דאָס אַלעס ווייס איך, וואָס ווייטער?

— איר האָט מיך געצוואונגען, איך זאָל פאָרן מיט דעם מענשן קיין אַמעריקע אַלס זייט פרוי, אַלס ליידי מאַרלבאָראָ.

— און ווייטער?

— וואָס ווייטער? באַפרייט מיך און לאָז אַז דער קאָמעדיע נעמען אַ סוף.

— האָט איך געהאַלטן וואָס מיר האָבן רייטאָר אויף צום באַזיצן און צום באַנוצן.

דער הייזרעיטאָר, צום ביישפּיל, מאַכט עס מעגלאַך פאַר אייך צו קויפן וועריטשעטייבלס אין דיטעג וועגן זיי זיינען זייער ביליק, ווייל דער דאָזיקער פייסבוק־קופּס קאָמפּאַרטמענט האַלט אויף די פראָזקען פרישן און פייכט בין איר זייט באַ־ריים זיי צו פאַרברויכן.

פאַרוואָס זאָלט איר ניט אַריינקומען צו דעם נאָענטסטן פרידזשידער־אייסשטעלונגס־רום און זעען אַ קאָמפּליט רעפּאָר־טאָריישאָן.

— נו, איך וועל אייך גיבן אַ באַשעפטיקונג, האָט דער באַנקיר געזאָגט. זייט נעכטן וואוינט אין דעם האָטעל אַ מאַן וועלכן איר האָט אַמאָל שטאַרק געליבט.

— וואָס זאָגט איר? וועמען מיינט איר?

— גראַף געאָרג טשעזוויק.

נאַנאַן איז רויט געוואָרן ווי פייער:

— דאָס איז אַ גוטע נאָכריכט פאַר אייך, נאַנאַן? איר וועט קעגנס זיין צו פרידן מיט מיר אָדער ניט, איך בעט אייך נאָר איר זאָלט מיך באַפרייען פון דעם מענשן מיט וועלכן איך קען ניט לעבן

— איך וועל זעען, וואָס איך קען טאָן פון אייערט וועגן. גיט מיר אַביסל צייט זיך אַרומצוקוקן.

נאַנאַן האָט טרויעריק אַראָפּגעלאָזט דעם קאָפּ.

— ווי קומט צו אייך די קליינע? האָט פלוצלונג דער באַנקיר אַ פרעג געטאָן.

— איר ווייסט דאָך אַז עממאָ האָט זיך געפונען אין שלאָס טשעזוויק פאַר מיין אָפּרייזן קיין אַמעריקע.

— דאָס ווייס איך.

— ווען איך בין אַרויפגעקומען אויף דער שיף איז זי מיר אַנטקעגן געקומען.

— אַלזאָ, איז זי אַנטלאָפן פון׳ם שלאָס טשעזוויק און איז געקומען צו אייך אויף דער שיף?

— אַזוי איז עס געווען.

— דאָן האָט איר זייער שלעכט געטאָן וואָס איר האָט זי מיטגענומען. איר האָט געדאַרפט זי אַראָפּטרייבן פון שיף, אָדער זי איבערגעבן צו אַ פּאָליסמאַן, עד זאָל זי צוריקפירן אין שלאָס טשעזוויק.

— דאָס האָב איך ניט געקענט, ה׳ דזשאָנסאָן.

— פאַרוואָס?

— ווייל איר פאָטער, וועלכער איז פאַראַרטיילט געוואָרן צום טויט, האָט געשיקט נאָך איר. ער האָט זי געוואָלט אָפּגעבן אין אַ אויסבעסערונגס אַנשטאַלט

— און האָט אָבער געזאָגט לאָרד מאַרלבאָראָ?

— אַנפאַנגס איז ער געווען זייער ניט צופרידן, וואָס איך האָב זי מיטגענומען, באַלד אָבער האָט ער זיך באַדייענקט און איז געוואָרן גאַנץ פריינטלאַך צו איר.

— ווי קומט עס?

— ווייל עממאָ איז שיין.

— אַזוי ווייט גייט עס?

— ער איז ערגער ווי איר מיינט, האָט נאַנאַן געזאָגט.

— דערווייל מוז נאָך אַלעס בלייבן ווי געווען, האָט ער געזאָגט, אַזוי לאַנג ווי די אויסשטעלונג אין שיקאַגאָ ווערט געדויערן מוזט איר בלייבן ליידי מאַרלבאָראָ, שפּעטער וועלן מיר זעען וואָס צו טאָן

— אָך, נאָט, איך וועל עס ניט אויסהאַלטן. האָט נאַנאַן אויסגערופן.

— נו, איך וועל אייך גיבן אַ באַשעפטיקונג, האָט דער באַנקיר געזאָגט. זייט נעכטן וואוינט אין דעם האָטעל אַ מאַן וועלכן איר האָט אַמאָל שטאַרק געליבט.

— וואָס זאָגט איר? וועמען מיינט איר?

— גראַף געאָרג טשעזוויק.

נאַנאַן איז רויט געוואָרן ווי פייער:

— דאָס איז אַ גוטע נאָכריכט פאַר אייך, נאַנאַן? איר וועט קעגנס זיין צו פרידן מיט מיר אָדער ניט, איך בעט אייך נאָר איר זאָלט מיך באַפרייען פון דעם מענשן מיט וועלכן איך קען ניט לעבן

— איך וועל זעען, וואָס איך קען טאָן פון אייערט וועגן. גיט מיר אַביסל צייט זיך אַרומצוקוקן.

נאַנאַן האָט טרויעריק אַראָפּגעלאָזט דעם קאָפּ.

— ווי קומט צו אייך די קליינע? האָט פלוצלונג דער באַנקיר אַ פרעג געטאָן.

— איר ווייסט דאָך אַז עממאָ האָט זיך געפונען אין שלאָס טשעזוויק פאַר מיין אָפּרייזן קיין אַמעריקע.

— דאָס ווייס איך.

— ווען איך בין אַרויפגעקומען אויף דער שיף איז זי מיר אַנטקעגן געקומען.

— אַלזאָ, איז זי אַנטלאָפן פון׳ם שלאָס טשעזוויק און איז געקומען צו אייך אויף דער שיף?

— אַזוי איז עס געווען.

— דאָן האָט איר זייער שלעכט געטאָן וואָס איר האָט זי מיטגענומען. איר האָט געדאַרפט זי אַראָפּטרייבן פון שיף, אָדער זי איבערגעבן צו אַ פּאָליסמאַן, עד זאָל זי צוריקפירן אין שלאָס טשעזוויק.

— דאָס האָב איך ניט געקענט, ה׳ דזשאָנסאָן.

— פאַרוואָס?

— ווייל איר פאָטער, וועלכער איז פאַראַרטיילט געוואָרן צום טויט, האָט געשיקט נאָך איר. ער האָט זי געוואָלט אָפּגעבן אין אַ אויסבעסערונגס אַנשטאַלט

— און האָט אָבער געזאָגט לאָרד מאַרלבאָראָ?

— אַנפאַנגס איז ער געווען זייער ניט צופרידן, וואָס איך האָב זי מיטגענומען, באַלד אָבער האָט ער זיך באַדייענקט און איז געוואָרן גאַנץ פריינטלאַך צו איר.

— ווי קומט עס?

— ווייל עממאָ איז שיין.

— אַזוי ווייט גייט עס?

— ער איז ערגער ווי איר מיינט, האָט נאַנאַן געזאָגט.

— דערווייל מוז נאָך אַלעס בלייבן ווי געווען, האָט ער געזאָגט, אַזוי לאַנג ווי די אויסשטעלונג אין שיקאַגאָ ווערט ד